

יאירה גינוסר: צינוקי היין נוכרתים

המפחד להפרד מידידיו שותק הערב במסבת רעיו
כאלו הוא גשום, כאלו הוא מרפין ראשו לטפות מעבות
זכר דם עם הקולות הראשונים של שפת־האם
בצלילי תיאודורקיס
עברו עומס תהודות עשירות מלחניו.
כוסו פהה גם היא

פזוכר דם עם הפהות הרטבה של זית יוני,
הוא השכיבה על שלחנו כרחוב מוטל בכפר
בלא מדרכה, בשני ערוצים של זכרונות פתוחים לגשם.

הוא אוכל צמוקי יין, צלילים עממיים
מטפסים עליו מכל כיסי הז'קט
כשריגים שבקעו את צמוקי היין מכרתים
המפזרים אצלו תמיד בכל כיסי הז'קט.
יש במגעם שמחת הנוכחות.

בקומו הוא מתבונן בכיסים המלאים
צללים מעבים,
תנועת הליכתו
צוברת בידידיו המתים תנועה של ילד מבלבל המוחה
את נשיקות אמו, מתכרבל שנית בכיס הסדין,
במו ידי מושך את הסדין מעבר לראשו –
להפריד בינו לבין הרעש האוהב.